

L'ESPANYOLISME
TRONTOLLA TOT
SENCER

Jordi Badia Perea

Periodista

El 9-N i la profecia d'Aznar

LLUÍS ROMERO

L'expresident del govern espanyol José María Aznar va fer una profecia: abans es trencarà Catalunya que no pas Espanya. La va llançar fa mesos i en algun episodi del procés ha semblat que es complia. Tanmateix, des de la celebració del procés participatiu del 9-N, tot indica que la fractura amenaça l'espanyolisme. Se li aprecien descosits en totes les costures: política, mediàtica, judicial, militar i eclesial (em penso que no n'hi ha més).

EL 9-N MATEIX, AIXÍ QUE ES VA VEURE que la jornada seria un èxit, ja es va observar que el front polític i mediàtic es trencava. El flanc català se sentia abandonat i enganyat pel president Rajoy, que els havia assegurat que no hi hauria ni referèndum, ni consulta ni res que se li assemblés. I el cavernícola, a més d'abandonat i enganyat, se sentia humiliat pel president Mas i els 2,3 milions de catalans que van anar a votar disciplinadament i, més feridor, sense por i amb un somriure a la cara. Des de llavors, tots aquests senti-

ments d'abandonament i humiliació no s'han esvaït, ni tan sols s'han apai-vagat; s'han trastocat en un sentiment de traïció i en un desig de reparació i venjança.

DESPRÉS HI HA HAGUT LA BROMA de la fiscalia de Catalunya per acabar-los de fer empenyar i que, ves per on, ha estat el més semblant al xoc de trens que havien profetitzat els àugurs de tertúlia i sospitosos habituals. La traca la va encendre el cap de l'estat major de l'exèrcit, Juan Domínguez Buj, en dir que "quan la metròpoli s'afebleix, arriba la caiguda" i en comparar la situació ac-

La clau de volta del procés la continuen tenint els partits catalans: l'espanyolisme ha jugat a dividir-los i no se n'ha sortit

tual amb la del 1898 i la pèrdua de les darreres colònies espanyoles. I el mocador, perquè la festa fos completa i cap de les forces vives de l'Estat es quedés sense paper en el sainet, el va treure l'arquebisbe de València, el cardenal Antonio Cañizares, cridant a "apagar el foc devastador que sembla amenaçar" una Espanya que "es crema i es dessagna".

LA SOTRAGADA DEL 9-N ha estat colossal. L'espanyolisme trontolla tot sencer. De forma que no és estrany que plomes tan insignes i castisses com les de Victoria Prego o José María Carrascal hagin alertat els darrers dies que "Catalunya se'ns en va!"

ARA, SI AIXÒ FOS UNA PARTIDA D'ESCACS, l'independentisme només hauria de valorar la posició en què han quedat les peces després del moviment jugat el 9-N com a favorable, però no pas com a irreversible. També en el tauler internacional, atès que juga unes simultànies. En aquest sentit, pels que veuen el got mig buit, trobo ben significatiu que tots els editorials i articles que van apareixent, com més va més sovintejats, siguin favorables al dret a decidir dels catalans i d'incredulitat i contraris a la negativa del govern espanyol de no deixar-nos votar. És veritat que no hi ha hagut cap govern que ho hagi reclamat, però també ho és que de mica en mica van sortint veus autoritzades. Les més recents serien les de l'expresident portuguès Mario Soares o la de la comissària de la Competència, Margrethe Vestager, que hi aposten. Si fóssim en una ascensió, per reprendre la metàfora de fa quinze dies, som lluny del cim, encara. Més a prop, sí. Ara, em penso que si l'assolim, la baixada serà rapidíssima.

LA CLAU DE VOLTA DEL PROCÉS la continuen tenint els partits catalans. L'espanyolisme ha jugat a dividir-los i ara per ara no se n'ha sortit. Van dir que no es posarien d'acord per fixar una data i una pregunta, i ho van fer. Llavors van dir que era igual, que ja es tirarien els plats pel cap davant la suspensió del Tribunal Constitucional, i tampoc no se'ls van llançar malgrat la porcellana fina i altres delicadeses que s'haurien esquerdat. I ara deuen comptar que a les eleccions que vénen, que entenc inevitables i necessàries, hi acudirán separats i dividits. És el darrer parany que els queda. És el penúltim escull.